

La intimitat que reivindica

Concert Silvio Rodríguez (Palau de la Música, Barcelona, 2016)

El Palau Sant Jordi és un gegant capaç d'engolir milers i milers de persones. I no és gens idoni per un concert íntim. Però veure i sentir Silvio paga la pena.

Llargues i nervioses cues per entrar, un públic heterogeni que barreja gent jove amb els que ja tenim una edat. Em va sorprendre veure en David Fernández, el de la CUP, a prop meu. Amb la seva samarreta reivindicativa, uns pantalons beix fins al genoll i les espadenyes d'amenaçar polítics corruptes.

Perquè els seguidors de Silvio tenen això: la recerca de la reivindicació que el cantautor expressa amb senzillesa, amb consciència crítica i melodia com a forma de resistència.

Silvio surt a l'escenari fidel a la seva essència: és un home petit i prim, acompanyat d'una guitarra i la seva veu de persona que s'acosta a la vuitantena, però capaç de compartir veritats i somnis. Va saludar amb una mà i una mitja rialla i la màgia va començar.

El concert de més de dues hores es va fer curt pels qui havíem esperat uns anys per tornar-lo a veure. Amb la seva guitarra Contreras Doble Tapa, va navegar pel seu repertori més íntim i emblemàtic. Ens va presentar el seu últim disc, Amoríos, publicat el 2015, on va reunir cançons compostes durant els anys setanta i vuitanta (l'època daurada de la Nova Troba Cubana) que no havia enregistrat fins aleshores. El van acompanyar músics d'alt nivell com Jorge Aragón, Jorge Reyes i Oliver Valdés. I com no, la flauta exquisida de la seva parella, Niurka González.

Però el que tots esperàvem amb ansietat eren les seves cançons de sempre, com "Ojalá", "Te doy una canción" o "Mi unicornio azul". Amb elles, ens vam convertir en un cor emocionat que declarava la nostra resistència davant un present cada vegada més distorsionat. Els aplaudiments omplien cada racó del gegant quan, després d'uns acords a l'atzar, es trencava el silenci en sonar les melodies que tots coneixíem.

Rodríguez ens va interpel·lar en reivindicar coses importants amb subtileza, en defensar la cançó com un espai de resistència i pensament. Va parlar de la llibertat i la desigualtat per recordar-nos que encara hi ha lluites obertes, encara que ja no siguin revolucionàries de la manera que ho eren abans.

El seu adeu amb "Pequeña serenata diurna" ens va deixar a tots, petits i grans, amb els ulls brillants per l'emoció. El Palau va quedar carregat de gratitud.

Aquell home menut, prim, amb una guitarra i amb una veu ja desgastada, va ser capaç de créixer i deixar el Palau molt petit al seu costat. Perquè Silvio representa a milers de cors que s'emocionen i pensen que un món millor és possible.

Crítica elaborada per Charo de la **Biblioteca de Bigues i Riells del Fai** en el marc del projecte Va de música.